

JOHN STEPHENS

DEN
**RUBINRØDE
KRØNIKE**

ANDEN BOG FRA BEGYNDELSEN

På dansk ved Vibeke Nielsen

★ ★
Alvilda
★

Den rubinrøde krønike – Anden bog fra Begyndelsen

er oversat fra engelsk efter

THE BOOKS OF BEGINNING: THE FIRE CHRONICLE

af Vibeke Nielsen

Tekst © 2012 John Stephens

By arrangement with Writers House and Ia Atterholm Agency

First published in 2012 by Alfred A. Knopf, an imprint of Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc., New York

Dansk udgave: © 2012 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Jonas Holm Hansen

Forsideillustration: Steve Stone

Rygdesign: Ingo Milton

Logodesign: James Fraser

Indholdsvignetter: Grady McFerrin

Bogen er sat med Goudy og Garamond af Kat-Art

2. udgave, 1. oplag

Trykt 2015 af Nørhaven, Danmark

ISBN 9788771059595

www.alvilda.dk

Tilegnet Arianne

INDHOLD

PROLOG ~ 11

KAPITEL ET ~ Brevet i træet ~ 14

KAPITEL TO ~ Stormen ~ 26

KAPITEL TRE ~ Djævelen fra Castel del Monte ~ 37

KAPITEL FIRE ~ Dr. Hugo Algernon ~ 53

KAPITEL FEM ~ Rafe ~ 72

KAPITEL SEKS ~ Malpesa ~ 94

KAPITEL SYV ~ Af tre bliver der én ~ 111

KAPITEL OTTE ~ Barbarerne ~ 137

KAPITEL NI ~ Is ~ 160

KAPITEL TI ~ Verdens ende ~ 180

KAPITEL ELLEVE ~ Sneboldkampen ~ 198

KAPITEL TOLV ~ Fæstningen ~ 221

KAPITEL TRETTEEN ~ Goddag, kanin ~ 241

KAPITEL FJORTEN ~ Drivhuset ~ 264

KAPITEL FEMTEN ~ Livets bog ~ 282

KAPITEL SEKSTEN ~ Skuld' gammelt venskab rent forgå ~ 299

KAPITEL SYTTEN ~ Gidslet ~ 312

KAPITEL ATTEN ~ Henrietta Burkes sidste ønske ~ 337

KAPITEL NITTEN ~ Slaget ved vulkanen ~ 349

KAPITEL TYVE ~ Fra asken over i ilden ~ 372

KAPITEL ENOGTYVE ~ Adskillelsen ~ 389

KAPITEL TOOGTYVE ~ I trækroneerne ~ 401

KAPITEL TREGTYVE ~ Afspejlingen ~ 419

KAPITEL FIREOGTYVE ~ Magus' komme ~ 431

P R O L O G

Drengen var lille og det nyeste barn på børnehjemmet, hvilket betød, at han måtte tage til takke med den dårligste seng i sovesalen, den mest ukomfortable, bulede og ildelugtende af dem alle sammen; det var ikke stort andet end en feltseng, som var blevet klemt ind i en alkove i den fjerneste ende af lokalet. Og da de hørte hylet – en lyd, der ikke mindede om noget, drengen nogensinde havde hørt før, og som nærmest borede sig ind i hans brystkasse og klemte om hans hjerte – var han den sidste af de skrækslagne børn, der løb skrigende ud ad døren.

For foden af trappen blev børneflokken mødt af en kraftig tåge, der fik dem til at dreje til højre og styrtede panikslagne ned ad korridoren. Drengen skulle lige til at følge efter dem, da to skikkelser tonede frem af disen og satte efter børnene. De var klædt helt i sort, havde glødende, gule øjne og lange, savtakkede sværd, og de stank af råddenskab.

Drengen ventede, til de var løbet forbi ham, og flygtede så i den modsatte retning.

Med hjertet helt oppe i halsen spurtede han af sted i blinde med den ene tanke i hovedet, at han måtte slippe væk, han måtte finde et sted at gemme sig. Uden at vide hvordan stod han pludselig inde på forstanderens kontor. Han kunne høre stemmer udenfor. Han dykkede ind under skrivebordet og trak sine ben helt ind til sig.

Døren til kontoret blev smækket op med et brag, og lyset blev tændt. Et par grønne morgentøfler bakkede ind i drengens synsfelt, og han hørte børnehjemmets forstander, en sløv tyrant af en mand, tigge og bede:

“Du må ... Du må ikke gøre mig noget ...”

En anden mand svarede med en underlig kold og klangfuld stemme:

“Hvorfor skulle jeg dog det? Det er tre børn, jeg er kommet efter.”

“Så tag dem! Tag tre! Tag ti! Bare lad mig være!”

Den anden mand trådte nærmere, og gulvet knirkede under hans vægt.

“Det var sandelig generøst af dig. Det er nu tre helt bestemte børn, jeg er ude efter. En bror og to søstre, som lyder de henrivende navne Kate, Michael og Emma.”

“Jamen de ... de bor her ikke længere. Vi har sendt dem væk! Det er over et år siden ...”

Drengen hørte en halvkvalt, gurglende lyd og så de grønne, morgentøffelklædte fødder spjætte, da de lettede fra gulvet. Den anden mands stemme var rolig og blottet for så meget som en antydning af anstrengelse.

“Og hvor sendte I dem så hen? Hvor kan jeg finde dem?”

Drengen holdt sig for ørerne, men han kunne stadig høre lydene af kvælingen og stadig høre mandens klangfulde, morderiske stemme. “Hvor er børnene ...?”

KAPITEL ET

Brevet i træet

Kate rundede brevet af, puttede det i en konvolut og gik hen og lagde det i gammelt, hult træ.

Han skal nok komme, sagde hun til sig selv.

Hun havde skrevet til ham om den drøm, der hver nat i den forgangne uge havde vækket hende med et sæt. Den ene nat efter den anden havde hun ligget badet i koldsved og ventet på, at hendes hjerte skulle holde op med at hamre, lettet over, at Emma, som lå ved siden af hende, ikke var vågnet, og lettet over, at det kun havde været en drøm.

Bortset fra at det ikke kun havde været en drøm; så meget vidste hun.

Han skal nok komme, gentog hun for sig selv. Når han læser det, så kommer han.

Det var en varm og lummer dag, og Kate var iført en løs sommerkjole og et par lappede lædersandaler. Hendes hår var

trukket tilbage og samlet i en hestehale, men et par løse hårtotter klistrede sig til hendes ansigt og nakke. Hun var femten år gammel og højere, end hun havde været året før. På alle andre områder var hendes udseende uændret. Med sit mørkeblonde hår og de nøddebrune øjne slog hun stadig alle, der så hende, som en ualmindelig køn pige. Men man behøvede ikke at studere hende særlig nøje for at bemærke den dybe bekymringsfure, der sad kilet ind mellem hendes øjenbryn, spændingerne, der syntes at have taget permanent ophold i hendes arme og skuldre, eller neglene, der var bidt ned til roden.

Lige hvad det angik, var der intet som helst, der havde ændret sig.

Kate havde ikke fjernet sig fra træet, men stod og gned fraværende på den guldmedaljon, som hun havde i en kæde om halsen.

For over ti år siden var hun og hendes lillebror og lillesøster blevet sendt væk af deres forældre. De var vokset op på en lang række forskellige børnehjem, hvoraf nogle få havde været hyggelige og rene og bestyret af venlige folk, men langt de fleste havde dog været knap så hyggelige og haft knap så venlige forstandere. Børnene havde aldrig fået at vide, hvorfor de var blevet sendt væk af deres forældre, eller hvornår de ville vende tilbage. Men der var dog ingen tvivl i børnenes sind om, at deres forældre ville vende tilbage en skønne dag, så de igen ville blive en rigtig familie.

Kate havde haft til opgave at passe på sin bror og søster.

Det havde hun lovet den juleaften for længe siden, da hendes mor var kommet ind på hendes værelse. Hun kunne stadig se for sig, hvordan moderen bøjede sig ind over hende og fastgjorde kæden med guldmedaljonen om hendes hals, mens Kate

lovede, at hun nok skulle passe godt på Michael og Emma og sørge for, at der ikke skete dem noget.

Og år efter år, børnehjem efter børnehjem, havde hun holdt sit løfte, selv da de stod over for farer og fjender, de aldrig kunne have forestillet sig.

Men hvordan skulle hun kunne beskytte dem nu, hvis dr. Pym ikke dukkede op?

Han skal *nok* dukke op, sagde hun til sig selv. Han har ikke efterladt os.

Hvis det er tilfældet, hvorfor har han så sendt jer herhen, lød en stemme i hendes bagehoved.

Kate kunne ikke lade være med at vende sig om og kigge ned oppe fra bakken. Inde mellem træerne stod de smuldrende tårne og murstensmure, som husede Edgar Allan Poe-anstalten for håbløst uforbederlige børn.

Man måtte dog sige til Kates forsvar, at det kun var, når hun var frustreret eller træt, at hun satte spørgsmålstejn ved dr. Pym's beslutning om at sende hende, Michael og Emma tilbage til Baltimore. Hun vidste godt, at han ikke havde efterladt dem. En ting var dog både sikkert og vist: Af alle de børnehjem, de havde boet på i årenes løb – hvoraf et lå klos op af et spildevandsanlæg; et andet havde knaget højlydt og haft en ubehagelig tendens til at bryde i brand – var Edgar Allan Poe-anstalten for håbløst uforbederlige børn det værste af dem alle. Værelserne var iskolde om vinteren og ulidelig varme om sommeren, vandet i hanerne var brunt og klumpet, gulvene var slimede og klistrede af mæg, loftet var utæt, og bygningen var plaget af stridslystne vildkatte ...

Sidst, men absolut ikke mindst, var der også frøken Crumley, den gumpetunge, Kate og hendes søskende-hadende børnehjemsforstander. Frøken Crumley havde troet, at hun omsider

var sluppet af med børnene forrige juleaften, og hun virkede ikke just tilfreds, da de allerede en uge efter var tilbage på hendes trappesten med en besked fra dr. Pym, hvorpå der stod, at børnehjemmet i Cambridge Falls var nødsaget til at lukke ned, da det var "blevet befængt med skildpadder", og om frøken Crumley ville have noget imod at passe børnene, indtil problemet var blevet løst.

Det havde frøken Crumley i dén grad noget imod. Men da hun forsøgte at kontakte dr. Pym for at meddele ham, at hun under ingen omstændigheder kunne tage imod børnene og straks ville sende dem retur med det førstkommende tog, opdagede hun, at alle de oplysninger, hun tidligere havde fået af dr. Pym (børnehjemmets telefonnummer, adressen og retningsanvisninger, anbefalinger fra glade, velnærede børn) var forsvundet fra kartoteket. Telefonselskabet kunne heller ikke finde en registrering af det pågældende telefonnummer. Uanset hvor ihærdigt frøken Crumley søgte, kunne hun ikke finde så meget som et eneste bevis på, at Cambridge Falls overhovedet eksisterede. Til sidst var hun blevet nødt til at give efter. Men hun gjorde det dog krystalklart for børnene, at de var uønskede, og benyttede enhver mulighed til at trænge dem op i en krog, når hun mødte dem på gangene eller i spisesalen, for at bombardere dem med spørgsmål, mens hun prikkede til dem med sin buttede finger.

"Hvor ligger Cambridge Falls?" *Prik.* "Hvorfor er det ikke på noget landkort?" *Prik.* "Hvem er denne dr. Pym?" *Prik, prik.* "Er han overhovedet læge?" *Prik, prik, prik.* "Hvad er der sket deroppe? Jeg ved, der foregår noget skummelt! Svar mig!" *Prik, prik, prik, niv, vrid.*

I frustration over at være blevet hevet i håret for tredje gang på en uge foreslog Emma, at de fortalte frøken Crumley

sandheden om, at dr. Pym var troldmand, og at grunden til, at Cambridge Falls ikke kunne findes på et kort, var, at det tilhørte den magisk verden og derfor var skjult for almindelige (eller i frøken Crumleys tilfælde: knap så almindelige) mennesker, og at der sådan set var sket det, at de havde fundet en gammel bog indbundet i grønt læder, der havde ført dem tilbage i tiden, hvor de havde mødt dværge og uhyrer, bekæmpet en ond heks og reddet en hel by, hvilket, uanset hvordan man vendte og drejede det, rent faktisk betød, at de var helte. Selv Michael.

“Mange tak,” havde Michael sagt i et sarkastisk tonefald.

“Det var så lidt.”

“Vi kan nu ikke fortælle det. Så tror hun bare, at vi er gået fra forstanden.”

“Og hvad så?” havde Emma svaret. “Jeg vil hellere lukkes inde på en galeanstalt end bo her.”

Men i sidste ende havde Kate fået dem overtalt til at holde sig til den dækhistorie, de havde aftalt: Cambridge Falls var et helt almindeligt sted, dr. Pym var en helt almindelig mand, og der var ikke sket noget som helst ualmindeligt. “Vi må sætte vores lid til dr. Pym.”

Havde de måske andet valg, spurgte Kate sig selv.

Svage toner af musik svævede op ad bakken mod hende og mindede Kate om, at det var i dag, frøken Crumleys fest blev holdt. Hun kiggede ned gennem træerne på det store, gule telt, der var blevet rejst i den anledning på børnehjemmets græsplæne. I de sidste to uger havde samtlige børn knoklet med at luge og sprede bunddækning i havebedene, pudse vinduer, klippe hække, smide affald ud og indsamle ådslerne af dyr, der var kravlet ind i børnehjemmet for at dø. Alt det havde de gjort for en fest, de ikke engang var inviteret med til.

“I kan lige forstå jer i at sidde ved vinduerne og overbeglo mine gæster,” havde frøken Crumley formanet den samlede børneflokk under morgenmaden. “Hr. Hartwell Weeks vil gerne være fri for at se jeres små, snuskede ansigter trykket op mod ruderne.”

Hr. Hartwell Weeks var formand for Marylands lokalhistoriske selskab, og festen blev holdt til ære for ham. En gang om ugen drog selskabet ud på en bustur for at studere “bevaringsværdige historiske bygninger” i Baltimore og omegn, og eftersom Edgar Allan Poe-anstalten havde fungeret som våbenkammer under en eller anden krig for længe siden, var frøken Crumley stålsat på at få det føjet til listen. Hvis det lykkedes – og det havde hun fra en pålidelig kilde – kunne hun tage helt op til ti dollars i entre for at give nogle stakkels turister det tvivlsomme privilegium at trampe rundt på børnehjemmets område.

“Og hvis nogen af jer skulle ødelægge det for mig,” – ved de ord havde frøken Crumley gjort sig særlig umage for at skule ad Kate og hendes søskende – “så forholder det sig sådan, at jeg ofte bliver kontaktet af folk, som har brug for børn til nogle yderst farlige eksperimenter af den slags, de ikke vil spille glimrende forsøgsdyr på; jeg kunne fristes til at foreslå dem nogle frivillige.”

Gæsterne var begyndt at ankomme, og Kate betragtede mændene i blå blazere og hvide bukser og kvinderne i creme- og pastelfarver, som skyndte sig hen mod den svalende skygge i teltet. Hun var nu ikke særlig opmærksom på de nyankomne gæster. Hendes tanker kredsede om drømmen igen. Hun kunne høre hylene, se væsenerne med de gule øjne snige sig gennem tågen og høre manden spørge efter hende og hendes søskende. Gid hun dog vidste, om begivenhederne i hendes drøm allerede havde fundet sted, eller om den var et forvarsel. Hvor lang tid havde hun og hendes søskende?

Hun stolede på dr. Pym; det gjorde hun virkelig. Men hun var bange.

“Nu har hun gjort det igen.”

Kate vendte sig mod stemmen og så sin bror, Michael, komme stakåndet op ad skrænten. Han var helt rød i hovedet, og sveden haglede af ham, så hans briller var gledet helt ned på hans næsetip. En laset lærredstaske hang i en skrårem over hans bryst og hvilede mod hans hofte.

Kate fremtvang et smil.

“Gjort hvad igen?”

“Lavet ballade,” sagde Michael harmdirrende. “Frøken Crumley tog hende på fersk gerning, da hun prøvede at stjæle noget af den is, der skal serveres til festen. Jeg troede, at hun var ved at få et hjertetilfælde. Frøken Crumley altså, ikke Emma.”

“Okay.”

“Okay? Er du ikke vred?” Michael skubbede sine briller tilbage på plads og rynkede panden. “Du er vel klar over, at dr. Pym sendte os hertil for at skjule os. Hvordan skal vi kunne holde lav profil, hvis Emma bliver ved med at lave ballade?”

Kate sukke. Hun havde hørt det alt sammen før.

“Hun er nødt til at lære at opføre sig mere ansvarligt,” fortsatte Michael. “At bruge hovedet. Jeg kan ikke forestille mig, at jeg var så uansvarlig, dengang jeg var på hendes alder.”

Han sagde det, som om det hørte en fjern fortid til.

“Fint,” sagde Kate. “Jeg skal nok snakke med hende.”

Michael nikkede anerkendende. “Det håbede jeg, at du ville sige. Jeg har det perfekte citat. Måske kan du klemme det ind, når du taler med hende. Lige et øjeblik ...” Han rodede i sin taske, og Kate vidste, at han var ved at finde *Dværgenes liv og levned* frem. Ligesom hun klyngede sig til sin medaljon, værnede

Michael om den lille, læderindbundne bog. Den nat, da de var blevet taget fra deres forældre, havde deres far puttet bogen ind i Michaels tæppe, og siden da havde han læst og genlæst den et utal af gange. Kate var klar over, at det var hans måde at føle sig forbundet med sin far, som han knap nok kunne huske. Bogen havde også givet ham dyb forståelse for og påskønnelse af alt, hvad der havde med dværge at gøre. Det havde været nyttigt for dem i Cambridge Falls, da de havde hjulpet en dværgekonge med at indtage sin retmæssige plads på tronen. Som tak for den bedrift havde Michael fået overrakt et sølvemblem af kong Robbie McLaur og var blevet udnævnt til kongeligt udpeget beskytter af dværgenes historie og traditioner. Efterfølgende havde Kate og Emma et par gange taget ham i at stå i en temmelig grinagtig positur og se sig selv beundrende i spejlet med emblemet fastgjort på brystet. Kate havde advaret Emma imod at begynde at drille ham.

“Helt ærligt,” havde Emma sagt, “det ville simpelthen være for nemt.”

“Hvor var det nu, det stod ...” *Dværgenes liv og levned* lignede en salmebog med dens luvslidte, sorte læderomslag. Michael bladrede i den. “Åh, her er en historie om to elverprinsere, som gik i krig, fordi de var uenige om, hvem af dem der havde det mest skinnende hår. Hvor typisk. Hvis jeg var elver, ville jeg bide hovedet af mig selv af skam.”

Michael havde ikke meget tilovers for elvere.

“Her er det! Det er et citat fra Myrt Killick ... M-Y-R-T er faktisk hans rigtige navn og ikke bare et tilnavn, han fik, fordi han myrdede en masse mennesker. Men det gjorde han nu sådan set også. Nå, men han siger: ‘En stor hærfører lader sig ikke styre af sit hjerte, men af sit hoved.’” Michael smækkede bogen i og

smilede. "Hovedet, ikke hjertet. Det er nøglen. Det er dét, hun skal lære. Nemlig."

Efter at have fremført sit argument rettede Michael igen på sine briller og afventede sin søsters svar.

Michael var næsten et år ældre end Emma. Dog kun næsten, hvilket betød, at de i et par uger hvert år teknisk set havde samme alder. Og hvert eneste år drev det Michael en lille smule til vanvid. Som den mellemste i søskendeflokken klyngede han sig til den lille flig af overlegenhed. Det hjalp heller ikke på sagen, at han og Emma ofte blev taget for at være tvillinger. De havde det samme nøddebrune hår, de samme mørke øjne og var begge små og splejsede. Kate vidste, at Michael levede i en konstant frygt for, at Emma pludselig begyndte at skyde i vejret før ham selv. For et stykke tid siden havde hun lagt mærke til, at Michael prøvede at have så rank og stiv en holdning, som han overhovedet kunne, som om han håbede, at det i det mindste ville få ham til at virke højere. Men da Emma var blevet ved med at spørge ham, om han skulle på toilettet, var han endelig holdt op med det.

Om fem dage fyldte han tretten. Kate vidste, at han næsten ikke kunne vente. Det kunne hun for den sags skyld heller ikke.

"Tak. Det skal jeg huske."

Han nikkede tilfreds. "Hvad skrev du til dr. Pym? Jeg så, at du lagde brevet i træet."

Det var sådan, de kommunikerede med troldmanden. Når de lod et brev falde ned i hulrummet i træet, ville det øjeblikkelig nå frem til dr. Pym. Det havde de i hvert fald fået at vide. Efter som de ikke havde hørt fra troldmanden siden deres ankomst til Baltimore, spekulerede Kate somme tider på, om alle de breve, hun havde skrevet, stadig lå ulæste inde i træet.

Kate trak på skuldrene. “Jeg spurgte bare, hvor længe vi skal være her.”

“Der er næsten allerede gået otte måneder.”

“Det ved jeg godt.”

“Syv måneder og treogtyve dage for at være helt nøjagtig.”

Syv måneder og treogtyve dage, tænkte Kate. Hun genkaldte sig, hvordan hun var vågnet om morgenen første juledag, lige efter at de var vendt tilbage til nutiden, blot for at konstatere, at dr. Pym og Gabriel var taget af sted i løbet af natten. Der var ikke længere sikkert i Cambridge Falls, og de skulle alle tre sendes tilbage til Baltimore.

Det var ikke kommet fuldstændig bag på Kate. Da hun aftenen forinden havde været alene på heksens skib, havde hun erfaret, at deres eventyr langt fra var overstået. Hun havde prøvet at sætte Michael og Emma ind i situationen. I husets bibliotek havde hun mindet dem om, at den smaragdgrønne bog, *Tidens atlas*, der satte dem i stand til at rejse i tiden, kun var én ud af de tre sagnomspundne bøger, der blev kaldt *Bøgerne fra Begyndelsen*.

“Der er åbenbart en eller anden profeti. Ifølge den finder tre børn bøgerne, så de bliver samlet. Tilsyneladende tror alle, at vi er de tre børn. Derfor leder de efter os.”

“Hvem?” spurgte Emma. Hun var stadig oprørt over, at hendes ven Gabriel var taget af sted uden at sige farvel. “Den åndssvage heks er død! Hendes åndssvage skib røg ud over vandfaldet!”

Det var på det tidspunkt, Kate fortalte dem, at grevinden var sluppet væk fra skibet i sidste øjeblik. At hun havde ventet i femten år med at angribe Kate, da de vendte tilbage til nutiden. Og at Kate til sidst havde brugt *Tidens atlas* til at tage grevinden med tilbage til oldtiden og efterlade hende der.

“Så havde jeg ret,” sagde Emma. “Hun er død. Eller i hvert fald så godt som.”

“Ja. Men det er heller ikke hende, vi skal være nervøse for.”

Og Kate var fortsat med at fortælle dem om grevindens hersker, Magus. Hun beskrev lyden af violinen, der havde varslet hans ankomst, og fortalte, hvordan han havde overtaget grevindens krop, og at selv dr. Pym havde været lamslået over hans styrke. Hun forklarede dem, at Magus var afhængig af dem, for kun med deres hjælp kunne han finde bøgerne.

Sneen var begyndt at dale uden for bibliotekets vinduer, og verden udenfor blev hvid og stille. Kate havde været nødt til at tvinge sig selv til at fortsætte.

“Der er en ting til, I skal vide. I de sidste ti år, hvor vi er taget fra børnehjem til børnehjem, har Magus holdt mor og far fanget. Det er op til os at befri dem. Men det kan vi kun, hvis vi finder bøgerne.”

Dagen efter havde børnene pakket deres få ejendele, Kate havde lagt atlasset i sin taske, og de var vendt tilbage til Baltimore.

Som Kate stod her på bakkeskråningen og mærkede den tunge, varme sensommerluft kærtegne sin hud, faldt hendes tanker på atlasset. Da deres eventyr i Cambridge Falls havde været ved at nå sin afslutning, havde hun lært sig selv at beherske dets magi med sin viljes kraft. Hun vidste, at hun kunne få bogen til at sende hende selv, Michael og Emma gennem tid og rum.

Hvis dr. Pym ikke kommer, kan jeg stadig redde dem, sagde hun til sig selv.

“Hov, det havde jeg næsten glemt. Har du hørt, hvad der er sket på St. Anselms?”

Kates hoved svirpede rundt. “Hvad?”

“Jeg hørte nogle af de andre børn snakke. En eller anden bande eller sådan noget brød ind i går. De siger, at hr. Swattley ... Kan du huske ham? De siger, at han er blevet slået ihjel. Hey, hvad er der i vejen?”

Kate var begyndte at skælve. St. Anselms var det børnehjem, de havde boet på, før de kom til Baltimore. Det var det børnehjem, hun havde drømt om.

“Michael ...” Hun prøvede at holde sin stemme i ro. “Jeg kan godt regne med dig, ikke ...?”

“Hvad mener du?”

“Kan jeg regne med, at du vil tage dig af Emma, hvis jeg ikke er her? At du vil være tålmodig med hende? At du vil tage ansvaret?”

“Kate ...”

“Bare lov mig det. Vil du ikke nok?”

Der var en lang pause, men så svarede han: “Selvfølgelig.”

Så åbnede hun munden for at fortælle ham om sin drøm, om alle sine drømme og ikke bare den, hun havde haft hver nat i løbet af den sidste uge, men hun holdt inde, da hun så, at Michael kiggede lige forbi hende, op over træernes kroner og op mod himlen. Hun fulgte hans blik.

Der var stort set ikke faldet nogen regn hele sommeren. Den ene skyfri dag var fulgt i hælene på den anden. Men nu havde store, tunge, mørke skyer samlet sig i horisonten. De bevægede sig; de rullede frem mod børnene og voksede sig større og mørkere for hvert sekund. Kate syntes, det virkede, som om et stort, mørkt gardin blev trukket hen over himlen.

“Vi er nødt til at få fat i Emma,” sagde hun.